

JOSEP LLUIS GUZMAN (1954)

Quartet de corda "A la memòria d'Amadeu Vives" (1994)

1	Prima parte. Larghetto	5'51
2	Seconda parte. Largo	4'12
3	Terza parte. Quasi Andante	6'07

LMG 2126

DDD

ANNA CAZURRA (1965)

Quartet de corda núm. 1, op. 7 (1988-1992, rev. 2002)

4	Adagio molto espressivo	3'04
5	Allegro moderato	2'16
6	Adagio	3'17
7	Moderato maestoso	6'26

JORDI CAPELLAS (1962)

Quatre Estampes, per a quartet de corda (2012)

8	Andante	2'52
9	Allegro	3'22
10	Adagio	4'22
11	Andante	3'16

Quartet Teixidor

Irantzu Zuasti, violí

Joan Marsol, violí

Jordi Armengol, viola

Xavier Roig, violoncel

Enregistrament realitzat durant l'any 2013 a
l'auditori Pau Casals de El Vendrell
Presa de so i muntatge: Hugo Romano
Portada: Camp d'espigol (Lluís Bonet i Gari)
Dip. Leg.: B-19352-2014
©(P) 2014 La MÀ de Guido
(www.lamadeguido.com)

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
COMENTARIOS EN ESPAÑOL EN EL INTERIOR
COMENTARIS EN CATALÀ A L'INTERIOR

Made in Spain. All rights reserved.

Tres compositors ens hem posat d'acord per a oferir-vos conjuntament els nostres quartets de corda.

Compartim l'espai d'aquest disc amb goig i esperança, i tenim, sobretot, un convenciment comú que ens uneix i que ha definit la nostra trajectòria creativa. Quin és aquest convenciment? Nosaltres pensem amb fermesa — abans ho hem viscut musicalment— que la dissonància absoluta no pot articular un llenguatge significatiu i comprensible. Pensem que no hi ha res que es pugui emancipar d'aquest cos vibrant que anomenem MÚSICA, la dissonància tampoc...

Així doncs, seguint el fil d'una tradició que mai ha fet fallida (tot i que alguns diuen que sí) valorem la necessitat de construir un discurs musical que dibuixi amb claredat frases ben arquejades, i que es recolzi en la riquesa estructural dels processos cadencials.

Escoltant-nos, podreu descobrir fàcilment quins són els nostres compositors referencials..., els endevineu? Les nostres músiques són cosines germanes entre elles, i doncs, complementàries.

Us desitgem un bon viatge auditiu per totes les tonalitats que hi són pintades i dibuixades.

J. Lluís Guzman, Anna Cazorra i Jordi Capellas

En acceptar la presentació d'aquests tres quartets, escrits per tres compositors catalans dels nostres dies: Anna Cazorra, Lluís Guzman i Jordi Capellas, no puc deixar de reivindicar la vigència actual de l'escriptura musical respectuosa amb l'harmonia, els instruments, i les formes clàssiques.

Era en la plenitud de l'època neoclàssica quan Kant reclamava per a tota creació artística, esdevenir la seva pròpia bellesa i sublim autenticitat, negant-li qualsevol funció d'imitació o reproducció, per més original i perfecta que fos aquesta. I ho exemplificava d'aquesta manera: un hexàgon dibuixat sobre l'arena, per més forma hexagonal que tingui, no ho és per generació pròpia, sinó per la imitació artesanal d'aquella idea geomètrica. L'autèntica forma hexagonal és la que es dona espontàniament a la Natura, com a pròpia forma d'esdevenir.

Unes consideracions, fetes al bell mig d'un estricte ideal estètic. *Ars gratia artis*, dins el qual van poder fluir les singulars genialitats d'un Haydn, Mozart, i Beethoven, entre molts d'altres. Una concepció netament platònica del geni creador, però alhora, molt més propera a les actuals idees postmodernes que no pas als variats *ismes* del segle XX, en els que sovint va acabar presonera l'escriptura musical, més amatent a les novetats i originalitats que no pas a l'autenticitat i la veracitat.

Per aquest motiu, és molt d'agrair la vocació i la fermesa d'alguns compositors actuals, en la humanització de la música, i en el respecte a les formes universals de l'harmonia, l'estètica, i la convicció de què la música tonal continua mostrant un inacabable ventall de possibilitats harmòniques, discursives i sonores. Històries entranyables, les que podem escoltar en aquests quartets; exemples excepcionals de la nova música a Catalunya, i que desitjo puguin esperar a moltes i molts altres compositors, a retrobar el camí de la música veraç, sublim, i bella.

Joaquim Icart Garcia
Doctor en Belles Arts

Sempre cal acollir, amb satisfacció, iniciatives com la que escoltareu i que són fruit del bon fer i sinceritat compositiva dels seus autors, ja que incorporen nova literatura i de qualitat, per a aquest conjunt de cambra que anomenem 'quartet de corda'.

Els tres compositors, reunits en aquest treball discogràfic, han sabut bastir tres obres que són legítimes hereves d'aquella tradició compositiva que Haydn, a mitjans del s.XVIII, va instaurar per a la història i que ens arriba, de la seva mà, fins als nostres dies.

L'aposta és arriscada, perquè en ple segle XXI, no és fàcil formular una proposta innovadora i de format clàssic com aquesta, que estigui en el llindar de la tonalitat i que –a més– respecti l'equilibri de fons i forma, contingut i expressió, ... com deia Brahms: “...*Comprendre no és difícil, el que és complicat és deixar caure, sota de la taula, totes les notes supèrflues.*”

En el cas dels nostres tres compositors, han demostrat tenir talent i ofici per a transmetre allò que volien expressar, sense haver-hi d'afegir res més. Tots ells defugen de la concepció clàssica i formal del quartet en l'ordre de tempos: *Allegro-Largo-Minuet-Allegro*, per a explorar formes i extensions noves per a cada un dels seus moviments.

Els tres autors coneixen també la paleta sonora i de recursos tècnics i expressius de la formació, amb els quals construeixen els sòlids edificis de cada moviment, reforçats per una excel·lent interpretació del Quartet Teixidor que toca amb solvència unes peces amb moments d'una gran dificultat tècnica, però d'una enorme expressivitat. La música flueix i cerca aquells elements motívics o rítmics que ens posen sobre la pista d'un proper esdevenidor.

Centrant-nos en una anàlisi més particularitzada de cada autor direm que l'obra de **Josep Lluís Guzman Antich**

està estructurada en tres moviments, el primer és un *Larghetto* expressiu i enèrgic, després ve un *Largo* central, on se sublima el que sembla una antiga melodia popular de gran bellesa, però que en realitat és una melodia del mateix autor, que s'acomia amb un passatge d'ingròvids harmònics; el tercer moviment, un *Quasi Andante*, té una arrencada punyent, que arrodoneix el conjunt de l'obra i alhora presenta una darrera secció -*Ritorno e Conclusione*- que reviu elements pregonats en els moviments anteriors. Seguint la partitura de més a prop, observem que aquesta obra està dedicada a la memòria d'Amadeu Vives i que el seu autor fa anotacions al marge de frases i cites de teòrics de la música i poetes, com Antonio Machado.

És una obra musicalment compacta i de gran contingut, farcida de contrastos, i hereva de la tradició hispànica així com del Noucentisme català,... que es fa estimar a mesura que l'escoltes, perquè t'explica coses que et somouen. Ja ho va deixar dit Leonard Bernstein: "...la música pot donar nom al que és innombrable i comunicar el que és desconegut..."

Pel que fa a l'obra de l'**Anna Cazorra Basté** està estructurada en quatre moviments, els tres primers són d'una extensió més similar, essent el darrer el que desplega una varietat més gran d'elements formals i estètics. El primer moviment, un *Adagio molto espressivo*, comença amb una melodia dodecafònica en la veu de la viola, que dóna un caràcter melangios a tot el moviment, encara que hi hagi petits passatges de contrast rítmic. El segon moviment, un *Allegro moderato*, té un tractament oposat a l'anterior, on hi prevalen els elements rítmics; però tanmateix, també apareixen girs melòdics que donen serenor al discurs musical. L'*Adagio* del tercer moviment és una fuga –en la qual cal fer molta atenció a la gran bellesa dels *strettos*– que s'anirà desenvolupant fins a arribar a uns *pizzicatos* que donen pas a la segona secció

de la fuga. Podríem dir que en aquests tres moviments es respira l'aire de les harmonies intenses i amoroses d'Alban Berg.

El quart, un *Moderato maestoso*, que va cap a un *Andantino scherzando*, és el gran tema amb variacions; és el més expressiu i divers, on destaquen els contrastos de situacions que sembla que anticipin una mica l'obra del proper autor, ja que en molts casos és plenament descriptiva i com fent de base sonora a situacions viscudes.

La darrera obra d'en **Jordi Capellas Ruiz** és lluminosa i de línies sonores i melòdiques molt clares, tot i que té moments enigmàtics. Estructurada en quatre moviments comença amb un lent i persistent *pizzicato* inicial, com un *Andante*, que dóna una inquietant dimensió del que pot esdevenir. El segon moviment és un *Allegro* més viu i en un moment donat amb forta presència de *pizzicatos*. El tercer és un *Adagio* ric en expressió, d'inspiració francesa i de gran bellesa, que connecta clarament amb el darrer moviment de l'obra anterior per la seva descripció d'ambients i situacions diverses. A la fi, el quart moviment, un *Moderato vivo*, és un alegre cant de comiat que clou les bones experiències musicals que hem tingut després d'aquest intens passeig sonor. A diferència de les obres anteriors, que necessiten d'una segona o tercera audició per a descobrir-hi valors ocults, aquest darrer moviment, plenament joïós, t'atrapa tot d'una, ja sigui per l'economia de mitjans o pel plantejament global, que t'inciten a seguir la història amb l'avidesa d'un lector, que vol anar descobrint el que s'amaga darrere cada nova pàgina sonora.

Els tres autors d'aquest treball fan certa aquella cèlebre frase de Friedrich Nietzsche que diu "...la vida sense música, seria un error ..."

Josep Olivella Alier

Director de cor i llicenciat en Pedagogia musical

El **Quartet Teixidor** neix l'any 2003 amb la intenció de donar a conèixer partitures oblidades i interpretar-les al costat de les grans obres del repertori quartetístic. Pren el nom del compositor, organista i teòric musical Josep Teixidor i Barceló (1752-1814), nascut a Seròs (Lleida).

El Quartet Teixidor ha rebut classes de membres del Orpheus Quartet i del Quartet Casals. Ampliant el seu repertori, ha col·laborat amb els pianistes Joan Pagès i Santi Riu, la mezzosoprano Marta Infante, el flautista Xesco Grau i el guitarrista Carles Trepac, amb qui ha enregistrat el disc "Sea strings" amb música d'Eduard Rodés.

Ha realitzat concerts per tota la geografia catalana. El 2008 fou convidat a tocar a la sala Josef Dobrovský de Brno (República Txeca), on interpretà música de Josep Teixidor, Eduard Toldrà i Xavier Gols.

Per la confecció dels programes de concert, un dels principals objectius del quartet és presentar repertoris on s'hi combinin les grans obres del gènere amb obres infreqüents o oblidades de compositors catalans com Ramon Camicer, Pau Marsal, Claudi Martínez Imbert, Felip Pedrell, Enric Morera, Enric Granados i, evidentment, Josep Teixidor. Fruit d'aquesta tasca de recuperació del patrimoni musical, recentment el quartet ha publicat un CD amb la música de cambra del compositor Celestino Vila de Forns (1829-1915). Paral·lelament, també interpreta regularment quartets de compositors catalans contemporanis.

Des de la temporada 2013/2014, el Quartet Teixidor és quartet resident de l'Auditori Municipal Enric Granados de Lleida.

www.teixidorquartet.com
@QuartetTeixidor

Tres compositores nos hemos puesto de acuerdo para ofrecer conjuntamente nuestros cuartetos de cuerda.

Compartimos el espacio de este disco con gozo y esperanza, y tenemos, ante todo, un convencimiento común que nos une y que de alguna manera ha definido nuestra trayectoria creativa.

¿Cual es este convencimiento ? Nosotros pensamos con entereza –antes lo hemos vivido musicalmente– que la disonancia absoluta no puede articular por sí sola un lenguaje significativo y comprensible.

Pensamos que no hay nada que pueda emanciparse de este cuerpo vibrante al que llamamos MÚSICA, la disonancia tampoco...

Así pues, siguiendo el hilo de una tradición que nunca ha fenecido (algunos dicen que sí ...), valoramos la necesidad de construir un discurso musical que dibuje con claridad frases bien arqueadas, y que se sustente en la riqueza estructural de los procesos cadenciales !

Escuchándonos, podréis descubrir fácilmente quiénes son nuestros compositores de referencia... ¿Los adivináis? Nuestras músicas son primas hermanas entre ellas, y también complementarias.

Os deseamos un buen viaje auditivo por todas las tonalidades que han sido pintadas y dibujadas.

J. Lluís Guzman, Anna Cazorra y Jordi Capellas

Al aceptar la presentación de estos tres cuartetos, escritos por tres compositores catalanes de nuestros días: Anna Cazorra, Josep Lluís Guzman y Jordi Capellas, no puedo dejar de reivindicar la vigencia actual de la escritura musical respetuosa con la armonía, los instrumentos, y las formas clásicas.

Era en la plenitud de la época neoclásica cuando Kant reclamaba para toda creación artística, convertirse en su propia belleza y sublimar su autenticidad, negándole cualquier función de imitación o reproducción, por más original y perfecta que ésta fuera. Y lo ejemplificaba de esta manera: un hexágono dibujado sobre la arena, por más forma hexagonal que tenga, no lo es por generación propia, sino por la imitación artesanal de esta idea geométrica. La auténtica forma hexagonal es la que se da espontáneamente en la Naturaleza, como propia forma del devenir.

Unas consideraciones, hechas en el seno de un estricto ideal estético. *Ars gratia artis*, dentro del cual pudieron fluir las singulares genialidades de un Haydn, Mozart, y Beethoven, entre muchos otros. Una concepción claramente platónica del genio creador, pero a la vez, mucho más cercana a las actuales ideas postmodernas, que no a la multiplicidad de *ismos* del s. XX, en los que a menudo terminó prisionera la escritura musical, más atenta a las novedades y originalidades que no a la autenticidad y veracidad.

Por este motivo, es muy de agradecer la vocación y la firmeza de algunos compositores actuales, en la humanización de la música, y en el respeto a las formas universales de la armonía, la estética, y la convicción de que la música tonal sigue mostrando un inacabable abanico de posibilidades armónicas, discursivas y sonoras. Historias entrañables, las que podemos escuchar en estos cuartetos; ejemplos excepcionales de la nueva música en Cataluña, y que deseo puedan estimular a muchos otros compositores, a reencontrar el camino de la música veraz, sublime, y bella.

Joaquim Icart Garcia
Doctor en Bellas Artes

Siempre hay que acoger, con satisfacción, iniciativas como la que escucharán y que son fruto del buen hacer y sinceridad musical de sus autores, ya que incorporan nueva literatura, y de calidad, para este conjunto de cámara que llamamos cuarteto de cuerda.

Los tres compositores, reunidos en este trabajo discográfico, han sabido construir tres obras, que son legítimas herederas de aquella tradición que Haydn, a mediados del siglo XVIII, instauró para la historia y que llega hasta nuestros días.

La apuesta es arriesgada, porque en pleno siglo XXI, no es fácil formular una propuesta innovadora y de formato clásico como esta, que esté en el umbral de la tonalidad y que –además– respete el equilibrio de fondo y forma, contenido y expresión,... como decía Brahms: «... *Componer no es difícil, lo complicado es dejar caer, debajo de la mesa, todas las notas superfluas* ..»

En el caso de nuestros tres compositores, han demostrado tener talento y oficio para transmitir lo que querían expresar, sin tener que añadir nada más. Todos ellos huyen de la concepción clásica y formal del cuarteto en el orden de *tempos*: *Allegro-Largo-Minuetto-Allegro*, para explorar formas y extensiones nuevas para cada uno de sus movimientos.

Los tres autores conocen también la paleta sonora y de recursos técnicos y expresivos de la formación, con los que construyen los sólidos edificios de cada movimiento, reforzados por una excelente interpretación del Cuarteto Teixidor, que toca con solvencia unas piezas con momentos de una gran dificultad técnica, pero de una enorme expresividad. La música fluye y busca aquellos elementos motífcos o rítmicos que nos sitúan sobre la pista de lo que acontecerá.

Centrándonos en un análisis más particularizado de cada autor diremos que la obra de **Josep Lluís Guzman**

Antich está estructurada en tres movimientos, el primero es un *Larghetto* expresivo y energético, después viene un *Largo* central, donde se sublima lo que parece una antigua melodía popular de gran belleza, pero que en realidad es una melodía del propio autor, que se despidе con un pasaje de ingravidos armónicos; el tercer movimiento, un *Quasi Andante*, tiene un arranque decidido, que redondea el conjunto de la obra y a la vez presenta una última sección –*Ritorno e Conclusione*– que revive elementos citados en los movimientos anteriores. Siguiendo la partitura detalladamente, observamos que esta obra está dedicada a la memoria de Amadeu Vives y que su autor hace anotaciones al margen, de frases y citas de teóricos de la música y poetas, como Antonio Machado.

Es una obra musicalmente compacta y de gran contenido, llena de contrastes, y heredera de la tradición hispánica así como del *Noucentisme* catalán, ... que enamora a medida que la escuchas, porque te cuenta cosas que te emocionan. Ya lo dejó dicho Leonard Bernstein: «...*la música puede dar nombre a lo innombrable y comunicar lo desconocido* ..»

En cuanto a la obra de **Anna Cazorra Basté** está estructurada en cuatro movimientos, los tres primeros son de una extensión más similar, siendo el último el que despliega una mayor variedad de elementos formales y estéticos. El primer movimiento, un *Adagio molto espressivo*, comienza con una melodía dodecafónica en la voz de la viola, que da un carácter melancólico a todo el movimiento, aunque hayan pequeños pasajes que contrastan rítmicamente. El segundo movimiento, un *Allegro moderato*, tiene un tratamiento opuesto al anterior, donde prevalecen los elementos rítmicos; pero sin embargo, también aparecen giros melódicos que dan serenidad al discurso musical. El *Adagio* del tercer movimiento es una fuga –en la que hay que prestar mucha atención a la gran belleza de los *strettos*– que se irá desarrollando hasta llegar a unos *pizzicatos* que

dan paso a la segunda sección de la fuga. Podríamos decir que en estos tres movimientos se respira el aire de las armonías intensas y amorosas de Alban Berg.

El cuarto, un *Moderato maestoso*, que va hacia un *Andantino scherzando*, es el gran tema con variaciones; es el más expresivo y diverso, donde destacan los contrastes de situaciones que parece que anticipen un poco la obra del próximo autor, ya que en muchos casos es plenamente descriptiva, como si hiciera de base a situaciones vividas.

La última obra de **Jordi Capellas Ruiz** es luminosa y de líneas sonoras y melódicas muy claras, aunque tiene momentos enigmáticos. Estructurada en cuatro movimientos comienza con un lento y persistente *pizzicato* inicial, como un *Andante*, que da una inquietante dimensión de lo que puede acontecer. El segundo movimiento es un *Allegro, más vivo* y en un momento dado con fuerte presencia de *pizzicatos*. El tercero es un *Adagio* rico en expresión, de inspiración francesa y de gran belleza, que conecta claramente con el último movimiento de la obra anterior por su descripción de ambientes y situaciones diversas. El cuarto movimiento, un *Moderato vivo*, es un alegre canto de despedida que cierra las buenas experiencias musicales que hemos tenido después de este intenso paseo sonoro. A diferencia de las obras anteriores, que necesitan de una segunda o tercera audición para descubrir valores ocultos, este último movimiento, plenamente dichoso, te atrapa, ya sea por la economía de medios o por el planteamiento global, te incita a seguir la historia con la avidez de un lector, deseando descubrir lo que se esconde detrás de cada nueva página sonora.

Los tres autores de este trabajo hacen cierta aquella célebre frase de Friedrich Nietzsche que dice «... *la vida sin música, sería un error* ...»

Josep Olivella Alier

Director de coro y licenciado en Pedagogía musical

El **Quartet Teixidor** nace en el año 2003 con la intención de dar a conocer partituras olvidadas e interpretarlas junto a las grandes obras del repertorio para cuarteto. Toma el nombre del compositor, organista y teórico musical Josep Teixidor i Barceló (1752-1814), nacido en Seròs (Lleida).

El Quartet Teixidor ha recibido clases de miembros del Orpheus Quartet y del Quartet Casals. Ampliando su repertorio ha colaborado con los pianistas Joan Pagés y Santi Ríu, la mezzosoprano Marta Infante, el flautista Xesco Grau y el guitarrista Carles Trepal, junto quien ha grabado el disco «Sea strings» con música de Eduard Rodés.

Ha realizado conciertos por toda la geografía catalana. En 2008 fue invitado a tocar en la sala Josef Dobrovský de Brno (República Checa), donde interpretó música de Josep Teixidor, Eduard Toldrà y Xavier Gols.

Para la confección de los programas de concierto, uno de los principales objetivos del grupo es presentar repertorios donde se combinen las grandes obras del género con obras infrecuentes u olvidadas de compositores catalanes como Ramon Carnicer, Pau Marsal, Claudi Martínez Imbert, Felip Pedrell, Enric Morera, Enric Granados y, evidentemente, Josep Teixidor. Fruto de esta labor de recuperación del patrimonio musical, recientemente el cuarteto ha publicado un CD con la música de cámara del compositor Celestino Vila de Forns (1829-1915). Paralelamente, interpreta regularmente cuartetos de compositores catalanes contemporáneos.

www.teixidorquartet.com

@QuartetTeixidor

When I accepted to write the presentation of these three quartets, written by three contemporary Catalan composers, Anna Cazorra, Lluís Guzman and Jordi Capellas, I could not help emphasising the current validity of a musical composition that is respectful towards harmony, the instruments and classical forms.

In the plenitude of the neoclassical period, Kant claimed for any type of artistic creation to become its own beauty and sublime authenticity, denying it any function of imitation or reproduction, however original and perfect were it to be. And he provided an example of it: despite its hexagonal shape, a hexagon drawn in sand is not a hexagon due to its own generation, but rather due to its handmade imitation of that geometrical idea. The true hexagonal shape is the one that appears spontaneously in Nature, as its own way of becoming.

These are some remarks made fully according to a strict aesthetic ideal, *Ars gratia artis*, through which the unique geniuses of Haydn, Mozart and Beethoven, among many others, could flow. A clearly Platonic conception of the creative genius, but also one that is much closer to current postmodern ideas than to the different *isms* of the 20th century, in which musical composition often became trapped, being more loyal to what was new and original than to authenticity and veracity.

This is the reason why we must be grateful to the vocation and strength of some present-day composers, which make music more human and who respect the universal forms of harmony, aesthetics and the conviction that tonal music still offers an unending range of harmonic, discursive and sound possibilities. In these quartets

we may listen to charming stories, exceptional examples of the new Catalan music that I hope will encourage many other composers to find again the path to true, sublime and beautiful music.

Joaquim Icart Garcia
Doctor of Fine Arts

* * *

We should always welcome with satisfaction initiatives such as the one you may listen to on this CD, which are the result of the good work and compositional sincerity of its authors, because they incorporate new high-quality literature for this chamber ensemble that we call 'string quartet'. The three composers that have been gathered on this recording have succeeded in writing three works that are legitimate inheritors of the compositional tradition that Haydn established for history in the middle of the 18th century and that is still very much alive.

This project was quite risky, since being already and fully in the 21st century, it is not easy to formulate an innovative proposal in a classical format such as this one, which is on the threshold of tonality and respects the balance between form and substance, contents and expression. . . As Brahms said: "*...It is not hard to compose, but what is fabulously hard is to leave the superfluous notes under the table.*"

In the case of our three composers, they have proven to be talented and that they master composition to convey what they wanted to express without adding anything else. All of them have avoided the classical and formal conception of the quartet in the order of the tempos: *Allegro-Largo-Minuet-Allegro*, exploring new forms and extensions for each one of its movements.

The three authors also know the sound palette, as well as the possibilities of the technical and expressive resources of the ensemble, by means of which they have erected the solid structures of each movement, reinforced by the bright interpretation of the Quartet Teixidor, which confidently plays these pieces that include passages of great technical difficulty but which are outstandingly expressive. The music flows and searches for those motifs or rhythmic elements that conduct us along the track of a near future.

If we focus on a more detailed analysis of each author, we should say that **Josep Lluís Guzman Antich's** work has been structured in three movements. The first one is a *Larghetto*, full of energy and very expressive; then, there is a central *Largo*, where what appears to be an old folk melody of outstanding beauty is nevertheless a melody by the author himself, who takes his leave with a passage made up of very light harmonics; the third movement, a *Quasi Andante*, begins in a striking way which rounds off the whole work and also introduces the last section – *Ritorno e Conclusione* –, which revisits some elements that have been already announced in the previous movements. If we take a closer view of the score, we may observe that this work has been dedicated to the memory of Amadeu Vives and that its author has written annotations on the page margin that include sentences and quotations from music theorists and poets such as Antonio Machado. It is a work that is musically compact with great contents, full of contrasts, which inherits the Hispanic tradition as well as that of Catalan *Noucentisme* (early 20th-century style),... which we will greatly enjoy as we keep on listening to it, for it explains things that deeply touch us. As Leonard Bernstein said: “*Music . . . can name the unnameable and communicate the unknowable...*”

As regards the work by **Anna Cazorra Basté**, it has been structured in four movements, the first three of a similar length. The last one shows a greater variety of formal and aesthetic elements. The first movement, an *Adagio molto espressivo*, begins with a dodecaphonic melody in the voice of the viola, which provides a melancholic character to the whole movement, although there are some short passages with rhythmic contrast. The second movement, an *Allegro moderato*, has been treated in just the opposite way of the previous one, where rhythmic elements predominate; however, some melodic turns appear that convey serenity to the musical discourse. The *Adagio* of the third movement is a fugue –we should pay special attention to the outstanding beauty of the *strettos*–, which will progress until reaching some *pizzicatos*, which give way to the second section of the fugue. We might say that in these three movements we may sense Alban Berg's intense and love harmonies. The fourth one, a *Moderato maestoso*, which moves towards an *Andantino scherzando*, is the long theme with variations; it is the most expressive and diverse one, where the contrasts of situations that seem to somehow anticipate the work by the next author stand out, for very often it is fully descriptive and plays the role of a sound base to situations we have already been through.

The last work, by **Jordi Capellas Ruiz**, is bright, with a very clear sound and melodic lines, although it also contains some enigmatic moments. It has been structured in four movements. It begins with a slow and persistent initial *pizzicato*, in the way of an *Andante*, which provides an unsettling dimension of what may come after. The second movement is a livelier *Allegro*, and at some point there are many *pizzicatos*. The third one is a very expressive *Adagio*, of French inspiration and very beautiful, which clearly connects with the last movement of the

previous work due to the way it describes the different atmospheres and situations. Finally, the last movement is a *Moderato vivo*; it is a joyful farewell chant that puts an end to the good musical experiences we have gone through after this intense musical promenade. Unlike what happens in the previous works, which require a second or third audition to discover some occult values in them, this last movement, plenty of joy, enraptures us immediately, whether due to the few means employed or to the way it has been globally structured, which invites us to follow the story with the same eagerness of the reader who wants to keep on discovering what is hidden behind each new musical page.

The three authors of this recording make Friedrich Nietzsche's well-known sentence that says "... *without music, life would be a mistake...*" come true.

Josep Olivella Alier

Choir director and graduate in Music Education

* * *

The **Quartet Teixidor** was founded in 2003 with the aim of making some musical compositions that had fallen into oblivion known and perform them together with other great works of the quartet repertoire. It was named after the Catalan composer, organ player and musical theorist Josep Teixidor i Barceló (1752-1814) born in Seròs (Lleida).

The Quartet Teixidor has received lessons from the members of Orpheus Quartet and Quartet Casals. By broadening its repertoire, it has collaborated with the pianists Joan Pagés and Santi Riu, the mezzo-soprano Marta Infante, the flutist Xesco Grau and the guitarist Carles Trepà, with whom it has recorded the CD *Sea strings*, with music by Eduard Rodés.

It has given concerts all over Catalonia. In 2008 it was invited to play at the Josef Dobrovský concert hall in Brno (Czech Republic), where it played music by Josep Teixidor, Eduard Toldrà and Xavier Gols.

As regards the elaboration of the concert programmes, one of the main aims of the Quartet is to feature repertoires in which the masterpieces of this genre appear together with lesser-known or forgotten works by Catalan composers such as Ramon Carnicer, Pau Marsal, Claudi Martínez Imbert, Felip Pedrell, Enric Morera, Enric Granados and, obviously, Josep Teixidor. As a result of this work of recovering our musical heritage, the Quartet has recently released a CD of chamber music by the composer Celestino Vila de Forns (1829-1915). Moreover, it also regularly performs quartets by contemporary Catalan composers.

Since the 2013/2014 season, the Quartet Teixidor is the in-house quartet at the Auditori Municipal Enric Granados in Lleida.

www.teixidorquartet.com

@QuartetTeixidor

(english translation: Béatrice Krayenbühl)

* * *

*Mas no busquéis disonancias
porque, al fin, nada disuena,
siempre al son que tocan bailan.*

A.Machado